

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. balandžio 25 d.(*)

„Valstybės įsipareigojimų nevykdymas – Apmokestinimas – Direktyva 2006/112/EB – 11 straipsnis – Nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos galimybė sudaryti asmenų grupę, kuri gali būti laikoma atskiru PVM apmokestinamuoju asmeniu, turi tik finansų ir draudimo sektoriaus žmonės“

Byloje C-480/10

dėl 2010 m. spalio 5 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų nevykdymo

Europos Komisija, atstovaujama R. Lyal, K. Simonsson, A. Nijenhuis, I. Koskinen, K. Walkerová ir P. Némethová, nurodžiusi adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Švedijos Karalystę, atstovaujamą A. Falk ir S. Johannesson, nurodžiusi adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

atsakovę,

palaikomą

Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo SC G. Clohessy ir BL N. Travers,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos H. Leppo,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro ketvirtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis L. Bay Larsen, teisėjai J.-C. Bonichot, C. Toader, A. Prechal ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinis advokatas N. Jääskinen,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį ir įvykus 2012 m. rugsėjo 6 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2012 m. lapkričio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimas

1 Ieškiniu Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad sudariusi galimybę sudaryti asmenų grupę, kuri gali būti laikoma atskiru pridėtinės vertės mokesčiu apmokestinamu

asmeniu (toliau atitinkamai – PVM grupė ir PVM), tik finansų ir draudimo paslaugų teikėjams, Švedijos Karalystė nevykdo šipareigojimų pagal 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvą 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, p. 1; toliau – PVM direktyva).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

2 PVM direktyvos 11 straipsnyje nustatyta:

„Pasikonsultavusi su patariamuoju [PVM] komitetu, kiekviena valstybė narė gali atskiru apmokestinamuoju asmeniu laikyti tos valstybės narės teritorijoje įsisteigusius asmenis, kurie, būdami teisiškai savarankiški, yra glaudžiai susiję finansiniais, ekonominiais ir organizaciniais ryšiais.

Valstybė narė, pasinaudodama pirmoje pastraipoje numatyta galimybe, gali patvirtinti visas priemones, kurių reikia siekiant užkirsti kelią mokesčio slėpimui ar vengimui pasinaudojant šia nuostata.“

Švedijos teisė

3 Įstatymo dėl pridėtinės vertės mokesčio Nr. 1994:200 (*Mervärdesskattelagen*, toliau – PVM įstatymas) 6 skyriaus 1 straipsnyje numatyta:

„Taikant šio įstatymo nuostatas, du ar daugiau ūkio subjektų šiame skyriuje nurodytomis aplinkybomis gali būti laikomi atskiru ūkio subjektu (PVM grupe) ir tos PVM grupės vykdoma veikla gali būti laikoma atskira veikla.“

4 Šio įstatymo 6a skyriaus 2 straipsnyje patikslinama:

„PVM grupė gali sudaryti tik:

- 1) mokesčių inspekcijos stebimi ūkio subjektai, vykdytys veiklą, kuri neapmokestinama dėl to, kad pagal 3 skyriaus 9 arba 10 straipsnius su ta veikla susijusi apyvarta yra neapmokestinama; ir
- 2) ūkio subjektai, kurių pagrindinė paskirtis yra tiekti prekes ar teikti paslaugas šio straipsnio 1 punkte nurodytiems ūkio subjektams; arba
- 3) ūkio subjektai, kurie yra komisionieriai ir komitentai, susaistyti atstovavimo ryšiais, kaip antai minimais įstatymo dėl pajamų mokesčio (1999:1229) 36 skyriuje.“

5 Pagal PVM įstatymo 3 skyriaus 9 straipsnį bankinės ir finansų paslaugos bei operacijos, kuriomis vykdoma prekyba vertybiniais popieriais ir akcijomis ar panašūs sandoriai, yra neapmokestinami.

6 Be to, pagal to paties įstatymo 3 skyriaus 10 straipsnį neapmokestinamas ir draudimo bei perdraudimo paslaugų teikimas. Iš visų minėtų nuostatų galima daryti išvadą, kad iš esmės tik finansų ir draudimo sektoriaus įmonės gali sudaryti PVM grupę.

Ikiteisminis procedūra ir procesas Teisingumo Teisme

7 Manydama, kad PVM įstatymo nuostatos prieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui tiek, kiek schema, susijusi su PVM grupe, taikoma tik finansų ir draudimo paslaugų teikėjams, 2008 m. rugsėjo 23 d. Komisija pateikė oficialų pranešimą Švedijos Karalystei ir paprašė pateikti savo

pastabas.

8 2008 m. lapkričio 19 d. atsakyme į oficialų pranešimą Švedijos institucijos tvirtino, kad PVM įstatymo nuostatos neprieštarauja PVM direktyvai.

9 Nepatenkinta šiuo atsakymu, 2009 m. lapkričio 20 d. Komisija pareiškė pagrįstą nuomonę, kurią Švedijos Karalystė atsakė 2010 m. sausio 20 d. laišku, kuriame pabrėžė toliau palaikanti savo poziciją, nurodytą atsakyme į oficialų pranešimą.

10 Tokiomis aplinkybėmis Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

11 2011 m. vasario 15 d. ir liepos 6 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimis Suomijos Respublikai ir Airijai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Švedijos Karalystės reikalavimą.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumų

Šalių argumentai

12 Švedijos Karalystė nurodo, kad ieškiniui pagrįsti Komisija remiasi vienodo požiūrio principu, o pagrįstoje nuomonėje ji tvirtino, kad jos pateikiamas PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimas grindžiamas mokesčių neutralumo principu. Triplike Švedijos Karalystė teigia, kad taip ginčo dalykas buvo išplėstas, taigi ir pakeistas.

13 Suomijos Respublika mano, kad iš ikiteisminės procedūros ir šio ieškinio negalima aiškiai nustatyti, ar Komisija kaltina Švedijos Karalystę dėl mokesčių neutralumo principo ar vienodo požiūrio principo pažeidimo. Ji primena, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką, pirma, pagrindinis teisinis ir faktinis aplinkybės, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi būti aiškūs ir suprantami iš paties ieškinio teksto ir, antra, ginčo dalykas apibrėžiamas ikiteismine procedūra, todėl turi būti pagrįstas tais pačiais motyvais ir pagrindais kaip ir pagrįsta nuomonė.

14 Atsakydama į šiuos argumentus Komisija tvirtina, kad teisinis ir faktinis aplinkybės, kuriomis grindžiamas ieškinys, aiškiai ir suprantamai matyti iš jos ieškinio. Neginydama, kad finansų ir draudimo sektoriuje veiklą vykdančios Švedijos įmonės nekonkuruoja su kitomis Švedijos įmonėmis, veikiančiomis kituose sektoriuose, ji pripažįsta, jog mokesčių neutralumo principas, kuriuo remiasi ikiteisminėje procedūroje, netaikomas nagrinėjamu atveju. Tačiau ji mano, kad ieškiniui pagrįsti pateikusi argumentą, pagrįstą vienodo požiūrio principo pažeidimu, ji neišplėtė ir nepakeitė ginčo dalyko apibrėžto pagrįstoje nuomonėje.

Teisingumo Teismo vertinimas

15 Primintina, kad pagrindinis teisinis ir faktinis aplinkybės, kuriomis grindžiamas ieškinys, turi aiškiai ir suprantamai išplaukti iš paties ieškinio teksto (žr., be kita ko, 2011 m. kovo 24 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-400/08, Rink. p. I-1915, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Šiuo atveju Komisijos ieškinys, iš kurio aiškiai matyti, kad jis grindžiamas ne mokesčių neutralumo principo, o vienodo požiūrio principo pažeidimu, atitinka šį reikalavimą.

16 Taip pat primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką SESV 258 straipsnio pagrindu pareikšto ieškinio dalyką apibrėžia šioje nuostatoje numatyta ikiteisminė procedūra. Taigi ieškinys turi būti grindžiamas tais pačiais motyvais ir pagrindais kaip ir pagrįsta nuomonė. Tačiau šis reikalavimas negali reikšti, kad kiekvienu atveju pagrįstos nuomonės rezoliucinėje dalyje nurodyti kaltinimai ir ieškinio reikalavimai privalo visiškai sutapti, su sąlyga, kad pagrįstoje nuomonėje apibrėžtas ginčo dalykas nebuvo išplėstas arba pakeistas (žr., be kita ko, 2002 m. liepos 11 d.

Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-139/00, Rink. p. I-6407, 18 ir 19 punktus ir 2010 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-458/08, Rink. p. I-11599, 43 ir 44 punktus).

17 Be to, pagal nusistovėjusi teismo praktiką mokesčių neutralumo principas yra vienodo požiūrio principo, kuriuo reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, nebent tai objektyviai pateisinama, išraiška PVM srityje. Vis dėlto, nors mokesčių neutralumo principo pažeidimas yra galimas tik tarp konkuruojančių ūkio subjektų, bendrojo vienodo požiūrio principo pažeidimas mokesčių srityje gali pasireikšti ir kitais ūkio subjektų, kurie iš esmės nebūtinai yra konkurentai, tačiau vis dėlto yra kitais aspektais panašioje padėtyje, diskriminacijos būdais (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Marks & Spencer*, C-309/06, Rink. p. I-2283, 49 ir 51 punktus).

18 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad mokesčių srityje vienodo požiūrio principas nesutampa su mokesčių neutralumo principu. Todėl ieškinyje tvirtinama, kad PVM įstatymas tiek, kiek pagal jį galimybą sudaryti PVM grupę turi tik finansų ir draudimo sektoriaus ūmonės, yra nesuderinamas su vienodo požiūrio principu, nors pagrįstoje nuomonėje šiuo atžvilgiu rėmiasi mokesčių neutralumo principu, Komisija išplėtojo ginčo dalyką.

19 Todėl Komisijos ieškinys nepriimtinas tiek, kiek jis grindžiamas vienodo požiūrio principo pažeidimu. Likusi ieškinio dalis priimtina.

Dėl esmės

Šalių argumentai

20 Komisija mano, kad Švedijos PVM įstatymo nuostatos prieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui tiek, kiek jį taikymo sritis apima tik finansų ir draudimo sektoriaus ūmones.

21 Ji tvirtina, kad nacionalinė schema, susijusi su PVM grupėmis, turi būti taikoma visoms toje valstybėje narėje įsteigtomis ūmonėms, neatsižvelgiant į jį vykdomos veiklos rūšį. Iš tiesų, anot Komisijos, kadangi bendra PVM sistema yra vienoda, nustatant specialią schemą šioje sistemoje ji iš esmės turi būti taikoma bendrai.

22 Tokia PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimo pagrindžia pats šios nuostatos tekstas, kuriame nėra nieko, kas rodytų, kad valstybės narės gali taikyti jos numatytą schemą tik tam tikro sektoriaus ūmonėms. Be to, jis atitinka šios nuostatos tikslą, nurodant pasiūlymo [COM(73) 950 final], kuriuo remiantis buvo priimta 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyva 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23), motyvuojamoje dalyje siekiant supaprastinti administravimą ar kovoti su piktnaudžiavimu leisti valstybėms narėms nelaikyti atskirais apmokestinamais asmenimis tiems asmenims, kurių savarankiškumas yra vien teisinis.

23 Be to, nors Komisija pripažįsta, kad nagrinėjamu atveju neatrodo, jog mokesčių neutralumo principas būtų taikomas, ji tvirtina, kad Švedijos schema, susijusi su PVM grupėmis, vis dėlto prieštarauja vienodo požiūrio principui. Iš tiesų dėl šios schemos palankiau vertinamos finansų ir draudimo sektoriaus ūmonės, palyginti su ūmonėmis, veikiančiomis kituose sektoriuose. Komisija pažymi, kad Švedijos Karalystė neigė, nei kad finansų ir draudimo sektoriaus ūmonių padėtis nėra panaši, palyginti su kitų sektorių ūmonių padėtimi, nei kad minėtos schemos taikymas tik šioms ūmonėms yra objektyviai pateisinamas.

24 Švedijos Karalystė ginėja sąsipaigojimą nevykdymą, kuriuo ji kaltinama. Anot jos, Švedijos PVM įstatymo nuostatos neprieštarauja PVM direktyvos 11 straipsniui.

25 Pirmiausia ji nurodo, kad remdamasi PVM direktyvos 11 straipsniu 1998 m. suteikta galimybė finansų ir draudimo sektoriaus įmonėms sudaryti PVM grupes. Manydama, kad tai principo, pagal kurį visi apmokestinamieji asmenys atliekami sandoriai yra apmokestinami, išimtis, ji nusatė šią galimybę tik sritims, kuriose to labiausiai reikia. Taigi ji nusprendė, kad PVM grupė gali sudaryti kredito įstaigos, investicijų bendrovių, draudimo įmonių, įmonių, vykdančių neapmokestinamą finansinį veiklą, ir įmonių, kurios iš esmės tiekia prekes ir teikia paslaugas finansų įmonėms.

26 Šios galimybės suteikimas finansų ir draudimo sektoriui buvo laikomas labai tinkamu dėl to, kad šio sektoriaus įmonių veikla dažnai yra paskirstyta keliems skirtingiems juridiniams asmenims. Kadangi tarp tos pačios grupės bendrovių sandoriai vykdomi dažnai ir finansų įmonių iš esmės vykdo neapmokestinamą veiklą, grupės vidaus sandorių apmokestinimo PVM našta šiame sektoriuje būtų labai didelė. Šios įmonių turėtų labai konkuruoti su įmonėmis, steigtomis kitose valstybėse narėse. Be to, siekiant užkirsti kelią sukaviui ir mokesčių vengimui pagal PVM direktyvos 11 straipsnio antrą pastraipą galimybė sudaryti PVM grupę buvo apribota taip, kad apimtų įmones, kurios yra tiesiogiai ar netiesiogiai stebimos mokesčių inspekcijos ir kurioms dėl to taikoma viešosios kontrolės sistema.

27 Priešingai nei Komisija, Švedijos Karalystė mano, kad PVM direktyvos 11 straipsnį reikia aiškinti taip, jog šia nuostata leidžiama, kad nacionalinė schema, susijusi su PVM grupėmis, būtų taikoma tik įmonėms, priklausančioms tam tikram sektoriui.

28 Iš tiesų, kadangi bendra PVM sistema yra vienoda sistema, pagrįsta pagrindiniu bendro ir visuotinai taikomo PVM principu, PVM direktyvos 11 straipsnis yra nukrypti leidžiančios nuostatos pobūdžio, nes pagal ją įmonių grupėje atliekami sandoriai gali būti neapmokestinami. Taigi šis straipsnis reikia aiškinti siaurai.

29 Nei iš PVM direktyvos 11 straipsnio teksto, nei iš jo tikslų nematyti, kad valstybei narei taikant šią nuostatą galimybę priklausyti PVM grupei turi būti suteikiama visoms jos teritorijoje steigtomis įmonėms. Pirma, kadangi šioje nuostatoje nėra patikslinimo, tai šiuo atžvilgiu patvirtina valstybių narių diskreciją tiksliau apibrėžti jos teritorijoje steigtus asmenis, kuriems suteikiama ši galimybė. Antra, administracinio supaprastinimo ir kovos su piktnaudžiavimu tikslai netaikomi visoms įmonėms, ir suteikus visiems galimybę sudaryti PVM grupę išaugtų piktnaudžiavimo pavojus, o tai prieštarautų vienam iš siekiamų tikslų.

30 Be to, Švedijos PVM įstatymas neprieštarauja nei mokesčių neutralumo principui, nei vienodo požiūrio principui. Iš tiesų, pirma, kadangi finansų ir draudimo sektoriaus įmonių konkuruoja tik tarpusavyje, šiuo įstatymu neiškraipoma konkurencija. Antra, šią įmonių padėtį nėra panaši kitų sektorių įmonių padėtis. Be to, galimybė sudaryti PVM grupę ribojimas pagrįstas objektyviomis priežastimis.

31 Kaip ir Švedijos Karalystė, Suomijos Respublika mano, kad PVM direktyvos 11 straipsnio tekstas neleidžia šios nuostatos aiškinti taip, jog schema, susijusi su PVM grupėmis, turi būti taikoma visuotinai. Ji mano, kad Švedijos PVM įstatymas taip pat atitinka bendros PVM sistemos vienodumo tikslą, o Komisijos pateiktas minėto 11 straipsnio aiškinimas jo neatitinka, nes šiuo tikslu reikalaujama, kad PVM direktyvoje leidžiamą specialią schemą, kuriomis nukrypstama nuo jos bendrą nuostatą, taikymo apimtį būtų kuo labiau ribojama. Anot jos, schemos, susijusios su PVM grupėmis, taikymo srities ribojimui negali būti taikoma jokia kita sąlyga, nei sąlyga laikytis mokesčių neutralumo principo. Taigi šios schemos nustatymu tik finansų ir draudimo sektoriaus

mon?ms neprieštaraujama nei šiam principui, nei bet kuriuo atveju vienodo požiūrio principui.

32 Suteikus galimybę pateikti pastabas žodžiu per posėdį Airija tvirtino, kad PVM direktyvos 11 straipsnyje neįtvirtinta išimtis ir kad jame nenustatytos pareigos valstyboms narėms.

Teisingumo Teismo vertinimas

33 Kadangi Švedijos Karalystės įsipareigojimų nevykdymas, kuriuo į kaltina Komisija, priklauso nuo PVM direktyvos 11 straipsnio, dėl kurio šalys išreiškė skirtingas pozicijas, aiškinimo, pirmiausia primintina, kad siekiant nustatyti Sąjungos teisės nuostatos taikymo apimtį reikia atsižvelgti ir į jos formuluotę, kontekstą ir tikslus. Be to, laikantis vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų, tuomet, kai Sąjungos teisės nuostatos aiškiai nenurodo valstybių narių teisės, taikomos norint nustatyti į įprasmę ir apimtį, jos reikšmę visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai (2009 m. spalio 29 d. Sprendimo *NCC Construction Danmark*, C-174/08, Rink. p. I-10567, 23 ir 24 punktai).

34 Siekiant vienodai taikyti PVM direktyvą ypač svarbu, kad jos III antraštinėje dalyje pateikiama „apmokestinamojo asmens“ sąvoka būtų aiškinama autonomiškai ir vienodai. Šiomis aplinkybėmis toks PVM direktyvos 11 straipsnio aiškinimas valstyboms narėms yra privalomas, neatsižvelgiant į schemas, kuri jame numatyta, neprivalomą pobūdį, siekiant išvengti, kad įgyvendinama ši schema būtų skirtingai taikoma skirtingose valstybėse narėse.

35 Šiuo klausimu iš PVM direktyvos 11 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad pagal į kiekviena valstybė narė gali atskiru apmokestinamuoju asmeniu laikyti tos valstybės narės teritorijoje įsisteigusius asmenis, kurie, būdami teisiškai savarankiški, yra glaudžiai susiję finansiniais, ekonominiais ir organizaciniais ryšiais. Šiame straipsnyje nėra nustatyta jokių kitų jo taikymo sąlygų (2013 m. balandžio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-85/11, 36 punktas). Jame taip pat nenumatyta galimybė valstyboms narėms taikyti kitas sąlygas kio subjektams, kaip antai vykdyti tam tikros rūšies veiklą ar priklausyti tam tikram veiklos sektoriui, kad jie galėtų sudaryti PVM grupę.

36 Nei iš PVM direktyvos 11 straipsnio teksto, nei iš jo konteksto, t. y. minėtos direktyvos III antraštinės dalies, nematyti, kad minėtas straipsnis yra nukrypti leidžianti ar speciali nuostata, kuri turi būti aiškinama siaurai, kaip siūlo Švedijos Karalystė ir Suomijos Respublika.

37 Dėl PVM direktyvos 11 straipsniu siekiamų tikslų iš Komisijos pasiūlymo, kuriuo remiantis buvo priimta Šeštoji direktyva 77/388, motyvuojamosios dalies matyti, kad priimdamas jos 4 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą, kuri buvo pakeista minėtu 11 straipsniu, Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo leisti valstyboms narėms sistemiškai nesieti apmokestinamojo asmens statuso tik su vien teisine savarankiškumo sąvoka arba siekiant administracinio supaprastinimo, arba norint išvengti kai kurių piktnaudžiavimo atvejų, pavyzdžiui, įmonės padalijimo keliems apmokestinamiesiems asmenims, ketinant pasinaudoti specialia schema (minėto Sprendimo *Komisija prieš Airiją* 47 punktas).

38 PVM direktyvos 11 straipsnio antroje pastraipoje valstyboms narėms taip pat leidžiama imtis visų priemonių, kurių reikia siekiant užkirsti kelią galimam mokesčių slėpimui ar vengimui pasinaudojant šio straipsnio pirma pastraipa. Tačiau tokių priemonių gali būti imamas tik laikantis Sąjungos teisės. Taigi tik su šia sąlyga valstybės narės gali apriboti minėtam 11 straipsnyje numatytos schemas taikymą, siekdamos kovoti su sukaviavimu ar mokesčių vengimu.

39 Nagrinėjamo atveju, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 26 punkte, Švedijos Karalystė tvirtina, kad, siekdama užkirsti kelią sukaviavimui ir mokesčių vengimui, ji nusprendė, jog pagal PVM direktyvos 11 straipsnio antrą pastraipą sudaryti PVM grupę gali tik įmonės, kurios yra

tiesiogiai ar netiesiogiai stebimos mokesčių inspekcijos ir kurioms dėl to taikoma viešosios kontrolės sistema. Pažymėtina, kad Komisija tikinamai neįrodė, kad atsižvelgiant į kovą su sukaviimu ir mokesčių vengimu ši priemonė yra nepagrįsta.

40 Taigi reikia konstatuoti, kad Komisija neįrodė, jog PVM direktyvos 11 straipsnyje numatytos schemos taikymas tik finansų ir draudimo sektoriaus įmonėms prieštarauja Sąjungos teisei.

41 Tuo remiantis ir atsižvelgiant į tai, kad Komisijos ieškinys nepriimtinas tiek, kiek jis grindžiamas vienodo požiūrio principo pažeidimu, jos ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Pagal Teisingumo Teismo Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Švedijos Karalystė reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti. Remiantis to paties reglamento 140 straipsnio 1 dalimi, pagal kurią bylą stojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas, reikia nuspręsti, kad Airija ir Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**
2. **Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
3. **Airija ir Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.

* Proceso kalba: švedų.